

ספרי' — אוצר החסידים — ליובאוויטש

קובץ
שלשלת האור

שער
שלישי

היכל
תשיעי

לקוטי שיחות

על פרשיות השבוע, חגים ומועדים

•

מכבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל

צוקללה"ה נבג"מ זי"ע

שניאורסאהן

מליובאוויטש

•

תצוה — ז' אדר

(חלק ב')

יוצא לאור על ידי מערכת

„אוצר החסידים“

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות שמונים וחמש לבריאה

מחזור הראשון של לימוד הלקוטי שיחות
שבוע פרשת תצוה, ביח אדר, ה'תשפ"ה (ב)

LIKKUTEI SICHOT

Copyright © 2025
by

KEHOT PUBLICATION SOCIETY®

770 Eastern Parkway / Brooklyn, New York 11213

(718) 774-4000 / FAX (718) 774-2718

editor@kehot.com / www.kehot.org

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without prior permission from the copyright holder.

Kehot Publication Society® and the Kehot logo are registered trademarks
of Merkos L'Inyonei Chinuch.

For dedications of the weekly Sichos, please contact us at: dedications@kehot.com

תצוה – ז' אדר *

– אָנהויבנדיק פון התחלת הסדרה ממש, „ואתה (משה) תצוה“, און נאך כו"כ ציוויים צו משה'ן.

ועוד – דער ניט דערמאָנען דעם צדיק איז היפך פון דעם ענין פון הסתלקותם של צדיקים. ווען אַ צדיק ווערט נסתלק פון דער וועלט, רירט דאָס דאָך ניט אָן זיין שם ופעולותיו – זיי בלייבן לעד און ווערן ניט פאַרגעסן ח"ו; עס גייט אַוועק פון דער וועלט נאָר דער גוף⁵ פון דעם צדיק.

איז ווי זאָגט מען אַז די הסתלקות פון משה רבינו ווערט נרמז דוקא דורך ניט דערמאָנען זיין שם?

נאָכמער: די ציוויים צו משה'ן אין פ' תצוה זיינען בלשון „תצוה“, „ועשית“, „ולקחת“ וכיו"ב – זיי זיינען געזאָגט געוואָרן צו משה'ן בלשון נוכח; בעת אַז בריבוי מקומות (ובסמיכות לפרשתנו – ס"פ משפטים) וואו משה ווערט דער-מאָנט בשמו איז עס באופן אַז מ'רעדט נאָר וועגן משה'ן – (כאילו) שלא בפניו!

ב. וי"ל הביאור בזה:

עס שטייט אין זהר⁶, „צדיקא דאתפטר אשתכח בכלהו עלמין יתיר מבחיהי“, אַז אַ צדיק געפינט זיך נאָך זיין פטירה אין אַלע עולמות, כולל עולם הזה⁷, נאָך מער ווי בחייו. און „יתיר מבחיהי“ מיינט (ניט סתם אַ יתרון, נאָר) אַ יתרון

א. ז' אדר, יום פטירת משה רבינו, פאלט אויס (ברוב השנים) בסמיכות צו פרשת תצוה; און ווי עס שטייט אין ספרים⁸, איז דאָ אַ רמז אויף דעם אין דער פרשה: פ' תצוה איז די איינציקע סדרה אין דער תורה („משנולד משה“ ביז משנה תורה⁹) וואו עס ווערט ניט דערמאָנט משה'ס נאָמען.

איז לכאורה ניט גלאַטיק: אין פ' תצוה ווערט בלויז ניט דערמאָנט¹⁰ דער שם משה במפורש, עס זיינען אָבער דאָ אין דער סדרה אַ ריבוי פסוקים וואָס ריידן וועגן משה'ן און באַציען זיך צו אים

(*) שענינו באדר ראשון – סוטה (יב, ב): אותה שנה (דלית משה) מעוברת היתה (ונולד באדר א'). ואף שנאמר זה הביאור דברי ר' חנינא בר פפא – הרי אין לומר שחבריו פליגי עליו בדבר שבמציאות – עיבור השנה*. וראה שאילת יעב"ץ ח"א סק"ז. וראה מג"א או"ח סתק"פ סק"ח. ועוד (ראה לקו"ש חט"ז ע' 342 הערה 5. ושי"ן).

(1) להעיר דלכמה דיעות (הובאו בנ"כ טשו"ע או"ח סרצ"ב ס"ב. סדר הדורות ב"א תפח) מת משה בע"ש (בקביעות שנה זו (תשד"מ)). אבל אין כן דעת אדה"ז בשו"ע שם ס"ה (דאין לומר שס"ל כהט"ז שם – כי זהו חידוש גדול. ולמה לא רמזו אפילו – אדה"ז).

(2) מאור עינים פרשתנו. וראה לקו"ש שם הערה 2.

(3) ראה פ' הרא"ש עה"ת ובעל הטורים ריש פרשתנו.

(4) ראה בכ"ז גם לקו"ש חכ"א ס"ע 173 ואילך.

(*) והכוונה ב„משבעה באדר ועד ששה בסיון תלתא ירחי“ – ה"ז כיון שהיו ד' חדשים חסר יומיים, שאפילו את"ל שדחוק הוא – דוחק גדול יותר לומר דפליגי במציאות.

[ואף שבלאה"כ פליגי במציאות (אם ה' אותו היום כ"א ניסן או ו' סיון) – הרי ע"פ הכלל לא לאפשרי במחלוקת, אין טעם להוסיף עוד פלוגתא (ובמציאות) אם היתה שנה מעוברת].

(5) ראה אגה"ק ביאור לסי' זך, אשר חיי הצדיק (שאינם חיים בשריים כ"א חיים רוחניים) אשתכח

בעוה"ז גם לאחר פטירתו. וראה לקמן סעיף ב.

(6) ח"ג ע"א, ב (בשינוי לשון קצת). אגה"ק סי' זך וביאורו.

(7) ראה אגה"ק שם.

דער נאָמען פון אַ מענטשן איז נישט
עצם מציאות, ענינו פון אַ שם איז נוגע
פאַר דעם זולת (בכדי אַז אַ צווייטער זאָל
אים קענען רופן בשמו), דער מענטש
פאַר זיך דאַרף נישט קיין נאָמען¹³.

[און ווי מען זעט במוחש, אַז אַ נאָמען
ווערט געגעבן כמה ימים נאָך לידת
הולד, בעת אַז מציאות הולד איז דאָ
תיכף משולד ויצא לאויר העולם (און
שוין דעמאָלט איז ער אַ יורש ע"פ תורה,
יורש הכל)].

משא"כ ווען מען רעדט צו אַ מענטשן
לנוכח – „אתה“ – ווענדעט מען זיך
צום אדם, עצמות וכללות האדם.

ועד"ז איז בנוגע משה'ן: דער נאָמען
„משה“ איז אים געגעבן געוואָרן אַ
משך זמן נאָך זיין לידה. נאָכמער: דער
נאָמען¹⁴ „משה“ איז – בפשטות –
אים געגעבן געוואָרן נישט פון זיינע
עלטערן, נאָר פון בת פרעה – „כי מן
המים משיתיהו“¹⁵.

און דאָס איז דער רמז אויף הסתלקותו
של משה ב'פ' תצוה:

בשעת הסתלקותו של משה איז
ער נתעלה געוואָרן אין זיין עצמיות
שלמעלה מבחינת שם – און דערפאַר
ווערט ער אין פ' תצוה נישט דערמאָנט
בשמו¹⁶ („משה“); אָבער ער איז „אף כאן

שלא בעוד, ווייל (ווי דער אַלטער רבי
איז מבאר):

(א) „בהיות הצדיק חי על פני האדמה“
זיינען די „חיי הצדיק“ געווען אָנגעטאָן
אין אַ „כלי ולבוש . . בגופו“ (און מ'האָט
דאָן געקענט מקבל זיין נאָר אַ הארה
כו'), משא"כ לאחר פטירתו זיינען זיי
נישט „בתוך כלי“ (און דערפאַר קען מען
מקבל זיין „מבחי' רוח . . העצמיות“⁹ פון
דעם צדיק).

(ב) די פטירה פון אַ צדיק איז –
עליית רוחו ונשמתו למקור חוצבו,
און אויך די מדריגה פון צדיק (ווי ער
איז אין „מקור חוצבו“) איז „אשתכח“
דאָ למטה.

קומט אויס, אַז הסתלקותם של
צדיקים האָט צוויי קצוות: די הסתלקות
פון אַ צדיק בגשמיות, איז פאַרבונדן
מיט זיין הסתלקות ועל' ברוחניות –
ער איז עולה בעילוי אחר עילוי, ביז
צו שרשו ומקורו הראשון¹⁰, אין זיין
„עצמיות“ וואָס איז אינגאָנצן העכער
פון „גילוי“ (און דערפאַר איז דער צדיק
נישטאָ בעולם באופן גלוי); אָבער לאידך,
די גאַנצע „עצמיות“ פון דעם צדיק איז
דאָן (לאחר פטירתו) אין אַן אופן פון
„אשתכח בכולהו עלמין“ (ביז עולם
זה¹¹). און דעריבער קען מען פון אים
מקבל זיין „יתיר מבחינה“.

ג. עפ"י וועט מען פאַרשטיין דעם
טעם וואָס הסתלקותו של משה איז
מרומז דוקא דורך נישט דערמאָנען שמו
של משה (ב'פ' תצוה)¹²:

(8) אגה"ק שם (בהביאור).

(9) לכאורה צ"ל „העצמית“ ולא „העצמיות“,
כמו שכתב תיכף אח"כ.

(10) ראה גם סידור שער ה"ג בעומר (דש, ב"ג).

(11) ראה גם אגה"ק סי' כח: פועל ישועות
בקרב הארץ.

(12) ראה גם לקו"ש חט"ז ע' 350 ואילך.

(13) ראה תו"א ר"פ תרומה. ובכ"מ. ועיין לקו"ת
בהר מא, ג.

(14) ראה ויקר' פ"א, ג: י' שמות נקראו לו למשה.
(15) שמות ב, י.

(16) ולהעיר מהמבואר בטעם שלא נזכר שם
קדוש במג"א*, מפני שקשורה עם עצמותו ית'
דלא אתרמיז בשום אות (תו"א מג"א ק, ב. שם
בהוספות קכא, רע"ג. וראה לקו"ש ח"ו (ס"ע 189
ואילך; ס"ע 194). חכ"א ע' 201 ואילך. וש"נ).

(*) ראה מגילה יג, ב – השייכות ד' אדר לימי
הפורים.

אז דאָס איז ניט קיין „שדה פרוצה“ פאַר יעדערן צו מאַכן אייגענע גימטריאות, נאָר יעדע גימטריא דאַרף האָבן אַ מקור.²⁴

ווען צוויי ווערטער האָבן די זעלבע גימטריא איז נאָך ניט קיין הכרח אויף זייער שייכות פּנימית צווישן זיך, דאָס איז ווען זיי האָבן אַ תוכן משותף, וואָס דאָן דריקט זיך דאָס אויס (בתור סימן והוכחה)²⁵ אין דער השתוות פון זייערע גימטריאות.

[און ווי ס'איז פאַרשטאַנדיק אויך פון דעם אַלטן רבי'נס ביאור (אין תניא²⁶) אינעם ענין הגימטריא, אַז די גימטריא פון אַ וואָרט ווייזט אויף דער „בחינה אחרונה שהוא בחי' החשבון ומספר כמה מיני כחות“ וואָס זיינען פאַראַן אין „תיבה זו“,

די זעלבע גימטריא ווייזט אַז זיי האָבן די זעלבע צאָל „כוחות“ אין זייער „אור וחיות“, אָבער עס „זאָגט“ ניט אַז דער תוכן פון די כוחות פון איין וואָרט האָט אַ שייכות צום תוכן הכוחות פון צווייטן וואָרט.

בשעת מען ווייט אַז עס איז דאָ אַ שייכות אין תוכן צווישן די צוויי ווער-טער, איז די גימטריא אויך אַ סימן אַז דאָס זיינען (בשרשם) די זעלבע „מיני כוחות“ וועלכע זיינען „כלולות באור וחיות“ פון די צוויי ווערטער, נאָר – זיי האָבן יורד געווען ממדריגה למדריגה

עומד ומשמש¹⁷, ואדרבה – מיט זיין גאַנצע עצמיות (ווי ער איז במרום¹⁸) און דערפאַר איז משה „פאַראַן“ בפ' תצוה¹⁹, ואדרבה – מען רעדט צו אים לנוכח, „ואתה תצוה“, וואָס ווייזט (ווי דער כלי יקר²⁰ איז מפרש) אויף „מהות עצמות“ פון משה'ן.

ד. וויבאַלד אַז שמו של משה ווערט ניט דערמאָנט אין דער גאַנצער סדרה, איז דערפון פאַרשטאַנדיק, אַז דער תוכן פון (גאָנץ) פ' תצוה איז פאַרבונדן מיט זיין „עצם“ (שלמעלה משם משה)²¹.

וע"פ הידוע (ומבואר כמה פעמים²²) אַז דער תוכן פון יעדער סדרה איז מרומז אין איר נאָמען, דאַרף מען זאָגן, אַז דער ענין האמור בשייכות צו משה'ן איז מרומז אין דעם שם הסדרה (וואָס לויט מנהג ישראל, און ווי געדרוקט אין חומשים, איז עס) – „תצוה“²³.

ויש לומר הביאור בזה, ובהקדים: אע"פ אַז איינער פון די פיר אופני לימוד התורה איז דער לימוד ע"ד הרמז, וואָס איז כולל דעם ענין פון גימטריאות (און ווי מען געפינט עס אין ספרים פון גדולי ישראל, ווי דער בעל הטורים, מגלה עמוקות ועוד ועוד) – איז אָבער מובן,

17) סוטה יג, סע"ב. ספרי ברכה לד, ה. הקדמת הרמב"ם לפיה"מ קרוב לתחלתה.

18) ל' הרמב"ם שם. ובספרי שם: משרת למעלה.

19) ראה גם מאור עינים שם.

20) ריש פרשתנו. וראה ד"ה זאת תורת הבית

תרפ"ט (בסה"מ קונטרסים ח"א) פ"א. וראה

בארוכה לקו"ש חכ"א (ע' 174. ע' 177 ואילך).

21) ראה הביאור בזה (בנוגע לפרטי הציונים

דפ' תצוה) לקו"ש שם ע' 178 ואילך.

22) ראה לקו"ש ח"ה ע' 57 ואילך. וש"נ.

23) בכ"מ נקראת „ואתה תצוה“ (ראה זח"ג

רמו, א. סדר תפלות להרמב"ם. ועוד – ראה הנסמן

בלקו"ש חט"ז ע' 342 הערה 9) – אבל ע"פ מנהג

ישראל הנפוץ בחומשים ועוד נקראת „תצוה“.

24) ס' הגאולה להרמב"ן בתחלתו: אין אדם רשאי לדון בחשבון גימטריאות ולהוציא מהן ענין עלה בדעתו. וראה ס' שומר אמונים (להר"י אירגס) ויכוח א' (אות כ"ב) אודות הדין בכללי ואופני חשבון הגימטריאות.

25) ראה ס' הגאולה שם. אנציקלופדי

תלמודית ערך גימטריא סעיף ב. וש"נ. אגרות

קודש אדמו"ר מהור"י צ"ח ע' שכד.

26) שער היחוד והאמונה ספ"ו.

ס'איז פאַראַן אימיצער וואָס זאָל אים רופן בשמו.

און דער מספר פון תק"א – איינס מער ווי תק"א³¹ – ווייזט אויף אַחַד יחידו³² של עולם, דעם עצם וואָס איז העכער פון די "תק שנה" פון עולם, סדר ההשתלשלות (– העכער פון "לקנות לו שם").

[וי"ל אַז דאָס איז אויך די הסברה אין דער גימטריא וואָס ברענגט זיך אין ספרים³³, אַז "אשר" איז גימטריא תק"א. ווייל "אשר" – מלשון אושר – ווייזט אויף תענוג³⁴, וואָס דאָס איז דער העכסטער ענין פון אַ מענטשן וואָס איז פאַרבונדן מיט זיין עצמות³⁵, וכמאמר³⁶: אין למעלה מענג].

ועד"ז איז אויך אין נפש האדם: חז"ל³⁷ זאָגן "חמשה שמות נקראו לה" (די נשמה), וואָס די "חמשה שמות" (כולל יחידה) זיינען נ"ט עצם הנשמה³⁸ – זיי

אבל מכל מקום ה"ז רק המשכת (וגילוי) העצם, ולא העצם (ממש) שלמעלה מגדר גילוי (ושם).
(31) להעיר מלקו"ת שם (וראה גם אוה"ת ואתחנן ס"ע קיג ואילך. ועוד) בנוגע ל"שירה" שמספור תקט"ו, המשכת בחי' י"ה בת"ק. וי"ל שזהו החילוק בין תק"א לתקט"ו, כי הוספת תת (על ת"ק) מורה על העצם שלמעלה מהתחלקות (ראה תו"א בהוספות קט, סע"ד ואילך) בטעם שחגה"ש הוא יום אחד. וראה לקמן סעיף ו (מלקו"ת) בנוגע למספר ק"א; הנתעק בלקוט פירושים כו' לתניא פט"ו (ע' רסט)).

(32) ראה ב"ר (פ"ג, ח): יום אחד . . הקב"ה יחיד בעולמו. ולהעיר מתנו"ה עד אחת – מנחות י"א, א.
(33) סידור הארז"ל (ס' רש"ר וכן בקול יעקב) בסדר ההגדה פיסקא ר"ה ה' נותן בהם סימנים.
(34) תו"א ריש פרשתנו. ובב"מ.
(35) ראה המשך תרס"ו (ע' עג) דגם רצון העצמי ענינו המשכת הנפש, משא"כ תענוג העצמי שהוא מתענג בעצמותו. ע"ש, ובהמשך תער"ב פרק רב.
(36) ס' יצירה פ"ב מ"ד. המשך תרס"ו ע' כה.
(37) ב"ר פ"ה, ט. דב"ר פ"ב, לו. זח"ב קנה, סע"ב.
(38) סה"מ תפר"ח ע' קי. ועוד. וראה לקמן הערה

46.

און זיינען דורכגעגאַנגען "מיעוט אחר מיעוט – עד שלא נשאר ממנו (פון דעם אור וחיות) אלא אחי' אחרונה שהוא בחי' החשבון ומספר כו", און דערפאַר זיינען זיי אַנדערע (צוויי) ווערטער].

ובעניננו: די גימטריא פון וואָרט "תצוה" – נוסף לזה אַז דאָס איז פון די גימטריאות וואָס "וואָרפן זיך אין די אויגן" – איז דער ביאור דלקמן מיוסד אויף דעם תוכן פון פרשת תצוה (ניט אויפן חשבון גימטריא).

ה. די גימטריא פון "תצוה" איז – תק"א. וואָס אין דעם מספר – איינס מער ווי חמש מאות – ווערט נרמז די מדריגה פון "עצם" וואָס איז העכער פון "שם".

דער ביאור בזה:

חז"ל זאָגן²⁷ אַז "הלך הקב"ה מהלך חמש מאות שנה לקנות לו שם". ומבואר אין דעם²⁸: כללות העולם (סדר ההשתלשלות) שטעלט זיך אויס אין "חמש מאות"²⁹; און דורך "הלך . . מהלך תק"א שנה" ווערט אויפגעטאָן דער ענין פון "לקנות לו שם" – דער גילוי פון שמו של הקב"ה. וכנ"ל, אַז "שם" ווייזט אויף אַ מדריגה וועלכע איז שייך צו אַ זולת³⁰,

(27) קה"ר פ"ז, א (ב). מדרש שמואל פכ"ג.
(28) אוה"ת שמות ס"ע ל. סה"מ תר"ל ע' צט. סה"מ תרס"ח ע' פו.
(29) וראה לקו"ת אמור (לד, א) ועוד (ראה הנסמן בס' הליקוטים דא"ח דהצ"צ מע' מספרים (פרטי המספרים) ת"ק). וראה אוה"ת (ועד"ז בסה"מ תר"ל וסה"מ תרס"ח) שם, שלכן אין סתירה לזה מהידוע ד"ש כמה פעמים מהלך ה' מאות שנה . . כדאי בגמ' . . דר"ל כי ענין כו". ע"ש.
(30) במאמרים שבהערה 28 מבואר שהענין ד"הלך כו' לקנות לו שם" הוא המשכחה פנימית (גילוי בחי' עצמות ואו"ס) בבחי' תק"א שנה דס' השתלשלות, שע"ז נמשך להיות גילוי השם [כי "שם" ממשיך העצם, ולקנות לו שם" היינו שהשם יהי' בגילוי כמו אור]. ע"ש.

פעמים לשונה פרקו מאה ואחד⁴⁵, אז מספר מאה איז פאַרבונון מיט „נפש רוח נשמה“, אבל השונה פ"א יותר מזה הוא חלק אלוהה ממעל⁴⁶].

קומט אויס, אז דער אויפטו פון ק"א אויף ק' איז ע"ד דעם אויפטו הנ"ל פון תק"א לגבי ת"ק⁴⁶.

ז. ע"פ המבואר לעיל (סעיף ד) וועגן תוכן הענין פון גימטריאות – יש לבאר ג"כ דעם טעם וואָס די שייכות פון ענין הנ"ל וועגן משה'ן (אז דאָ רעדט זיך וועגן זיין „עצם“ שלמעלה מבחי' שם) איז מרומז (כלו"ז) אין דער גימטריא פון שם הסדרה (תצוה) [ועד"ז – אין מספר הפסוקים]:

וויבאלד אז דאָ רעדט זיך וועגן דעם „עצם“ וואָס איז העכער פון גדר גילוי, דעריבער ווערט עס נרמז אין אַ גימטריא וואָס איז „בחי' אחרונה“ אין וועלכער עס איז ניטאָ קיין „גילוי“ פון תוכן הדבר (כנ"ל בארובה).

און דוקא אין דעם „העלם“ פון דער „בחי' אחרונה“ – דער מספר התיבה – שטייט דער „עצם“ וואָס איז העכער פון גילוי.

(משיחות ש"פ תצוה תשנ"א, תשנ"ג)

45) להעיר משתי הלשונות בזה: ואחד, ואחת – אף דכפשוטו תלוי הקאי על „מי ששונה“ או על „הפעם“ (ראה תניא ספ"ט) – וע"ד פרש"י בספר התורה „הזה – הזאת“ (נצבים כט, כ) – אבל זה גופא טעמא בעי. ואכ"מ.

46) להעיר מלקו"ת שם (בסוף העמוד) שהענין דק"א הוא „בחי' החמשית“ .. ועי"ז פנימית הכתר .. ה' בחי' נרנח"י ובתוך .. יחידה מלוּבש בחי' תחתונה דאור א"ס" (ראה לעיל בפנים סו"ס) דמספר תק"א הוא העצם שלמעלה מיחידה.

זיינען בלויז „שמות“ צו „לה“ (דער עצם).

וע"פ הידוע אז די שלימות פון יעדן מספר איז – ווען עס איז דאָ די התכל' לות פון יו"ד פעמים יו"ד³⁹, קומט אויס, אז די שלימות פון די „חמשה שמות“ פון דער נשמה שטעלט זיך אויס במספר חמש מאות⁴⁰;

און דער מספר (פון „תצוה“) תק"א – איינע מער פון ת"ק – איז מרמז אויף עצם הנשמה וואָס איז העכער פון „חמשה שמות נקרא לה“.

ו. דער ענין הנ"ל אין פ' תצוה – אז דאָ רעדט זיך וועגן דעם עצם וואָס איז העכער פון גילוי – איז אויך מרומז אין דעם מספר הפסוקים אין דער סדרה: „ק"א, מיכאל סימן“⁴¹;

דער אַלטער רבי איז מבאר אין לקו"ת⁴² דעם חילוק צווישן די מספרים ק' און ק"א, אז דער מספר ק' ווייזט אויף דער שלימות פון סדר השתלשלות, און ק"א – אויף „חד ולא בחושבן“ [און ווי ער ברענגט פון מהרש"א⁴³ בפירוש מחז"ל⁴⁴ „אינו דומה שונה פרקו מאה

39) ראה בביאור מעלת מאה ברכות (תו"א בהוספות קכא, ד. ביאורו"ז ר"פ ח"ש. ועוד. וראה ס' הליקוטים דא"ח דהצ"צ מע' ברכות, מאה ברכות ס"ב ושי"ג). ועוד. וראה הנסמן בהערה הבאה.

40) להעיר ממא"א (י, נד) „ת"ק ה' אחרונה בהכאה“. וראה הנסמן בהערה 28. ועוד.

41) וראה מגלה עמוקות אופן זו (הובא בילקוט ראובני ריש פרשתנו) ד„נעלם של משה“ .. עולה ק"א, ולכן „בפ' תצוה שנעלם שם של משה יש בו קא פסוקים“.

42) ראה כב, ג.

43) בחדא"ג – חגיגה ט, ב.

44) חגיגה שם.

(* שלאחרי ששונה ק' פעמים, ה"ה אחד – שממשיך בלימוד ענין זה.

(* היינו: אותיות המילוי דשם משה – מס שין הא – שנעלמות מבחינת.